

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN AJALBERT

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

ΑΛΟΙΜΟΝΟ!... Δεν υπάρχει αληθινή αγάπη στον κόσμο, δεν υπάρχει πίστις, δεν υπάρχει τίποτα... τίποτα!...

Έτσι έλεγα ως χτές άδικα. Πίστευα ότι ή γυναίκες δεν μπορούν ν' αγαπήσουν για πολὺν καιρό.

Μά από χτές τὸ βράδυ λέω:

— Υπάρχει αληθινή αγάπη στον κόσμο, υπάρχει πίστις, ή γυναίκες μπορούν ν' αγαποῦν για πολὺν καιρό.

Χτές τὸ βράδυ εἶχα πάει νὰ περπατήσω στὴν προκυμαία. Μ' άρξεται, όταν δεν ἔχω ἔργασία, νὰ θαυμάζω τὴ δύσι τοῦ ἡλιου μέσα στὰ χρυσομένα νερά τοῦ ποταμοῦ.

Ἄλλὰ χτές ἤμουν λίγο κουρασμένος, κ' άφου περπάτησα ως μισή ὥρα, πῆγα ὑστερα καὶ κάθησα για νὰ ξεκουραστώ σ' ἕνα ἔστιατόριο, σιμά στὴν ὄχθη. Δεν πρόφτασα ὅμως νὰ ξεπλώσω μπρός σ' ἕνα τραπέζι, καὶ ἤρθε τὸ γκαρσόνι καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύριε, αὐτὸ τὸ τραπέζι εἶνε εάγκαζες. Νὰ σὰς ἔτοιμάσω, ἂν θέλετε, ἕνα ἄλλο.

Ἐρριξα μὰ ματιὰ στὸ τραπέζι. Ἦταν ἔτοιμο για δύο ἄτομα, με δύο σερόβια ἐπάνω.

— Χωρὶς ἄλλο, σκέφτηκα, θὰ ἔρθουν σὲ λίγο νὰ δειτησούν ἐδῶ δύο ἔρωτευμένοι. Δυὸ ἄνθρωποι δηλαδὴ ποὺ θὰ δοκίμουν αἰώνια αγάπη ὁ ἕνας στὸν ἄλλο για νὰ γίνουν σὲ λίγο ἔπιτοχοι.

Πῆγα λοιπὸν καὶ κάθησα σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι καὶ παράγγειλα μερικά ὀρεκτικά στὸ γκαρσόνι.

Σὲ λίγο εἶδα νάρχεται καὶ νὰ κάθεται στὸ ἀγαλαρισμένο τραπέζι μιὰ κυρία μαυρονημένη, ὄμορφη, παρ' ὅλη τὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου της καὶ τὰ βαθεῖα κομμένα της μάτια.

— Καλὰ τὸ κατάλαβα, σκέφτηκα, ὅτι θὰ ρθουν νὰ δειτησούν ἐδῶ ἔρωτευμένοι. Ἡ κυρία ἤρθε πρώτη, σὲ λίγο θάρθῃ κ' ὁ κύριος.

Ἀπὸ τὴ θέσι μου μπορούσα νὰ βλέπω τὴν κυρία με τὰ μαῦρα, χωρὶς νὰ με βλέπῃ αὐτὴ, γιατί μεταξύ τοῦ δικου της τραπέζιου καὶ τοῦ δικου μου ἦσαν φτεμμένες ροδοδάφνες.

Ὅσο κῆταξα τὴ μαυρονημένη κυρία, τόσο εἰρσοκα πὸ ἐνδιαφέρον τὸ πρόσωπό της. Δεν ἦταν πολὺ νέα. Θάχε περάσει τὰ τριάντα, μὰ εἶχε ἕνα θέλητρο ἀκατανίκητο καὶ μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφρασι πολὺ συμπαθητικὴ. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν λίγο κουρασμένα, ἄλλὰ κανονικά.

— Ἄραγε, σκεφτόμουνα, αὐτὸς ποὺ θάρθῃ τώρα νὰ τὴ βοῆ ἐδῶ, τί θὰ εἶνε; Θά-ναι κανένας ἄνδρας τῆς ηλικίας της, ἢ ἕνας νέος; Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάῃ κανέναν ἀπὸ τὶς γυναίκες αὐτὲς με τὸ πρόσωπο τῆς λυπημένης Παναγίας! Παρασούρον, πολλές φορές, στὰ δίχτυα τους ἄθωα κ' ἔπειρα παιδιὰ, για νὰ τὰ καταστρέψουν.

Καὶ ὅμως... Ἡ κυρία με τὰ μαῦρα δεν φαινόταν νὰ περιμένη κανέναν, δεν ἔδειχε καμιὰ ἀνυπομονησία. Ἄρχισε νὰ τρώῃ, ἢ μάλιστα μοῖλις δοκίμασε τὰ φαγητὰ ποὺ τῆς σερόβιζε τὸ γκαρσόνι. Καὶ κῆταξε ἀφηρημένη, πότε τὸ ἄθωτο σερόβισιο ἀντίκρου της καὶ πότε τὸν ποταμὸ... Ἡ κυρία με τὰ μαῦρα δεν φαινόταν νὰ περιμένη κανέναν, καὶ μολοντὶ ἦταν μόνη, φερνότανε σάν νὰ ἦταν μαζί με κάποιον. Για μιὰ στιγμή μάλιστα μοῖ φάνηκε πὸς τὴν ἀκουσα νὰ ψιθυρίζῃ κάτι κητάζοντας στὴν ἀντικρινὴ της ἄδεια θέσι.

— Μήπως, ἀναρωτιόμουν, εἶνε καμιὰ ψυχοπαθὴς καὶ παραμιλάει; Μήπως βλέπει κάποιον φάντασμα ἀντίκρου της; Κῆταξα τὰ χέρια της. Δεν φορούσε κανένα δαχτυλίδι, οὔτε βέρα. Δεν ἦταν ἕτοιμη παντρεμένη; Δεν ἦταν χήρα; Γιατί τότε φορούσε μαῦρα; Πενθοῦσε κάποιον δικὸ της, ἢ φορούσε μαῦρα ἀπὸ φιλαρέσκεια, γιατί τῆς πῆγαιναν;

Δεν εἶχε κανένα ἄλλο κόσμημα ἐπάνω της, οὔτε μαργαριτάρια στὸ

λαμό της, οὔτε καν μιὰ καρφίτσα στὸ κορσάκι της. Εἶχε μόνο καρφωμένο στὸ στήθος της ἕνα μπουκέτο μενεξέδων.

Δεν εἶμαι περιεργος, μὰ δεν ξέρω κ' ἔγωγ τί με τραβοῦσε σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ἴσως ἢ παράξενη ὄμορφιά της, ἴσως ἢ μελαγχολία της, ἴσως ἄκόμα καὶ ἢ τρέλλα της. Ξέρω κ' ἔγωγ;... Πάντως δεν μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωση ἰσορροπημένης γυναίκας.

Ἐξαφνα, τὴν ἀκουσα νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὸ γκαρσόνι τὸν λογαριασμό. Πλήρωσε, εἶμεινε ἄκόμα λίγο κητάζοντας πέρα, στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ποὺ εἶχε σκοτεινιάσει πειά, κ' ὕστερα σηκώθηκε ἀπότομα κ' ἔφυγε...

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ κυρία; ρώτησα σὲ λίγο τὸ γκαρσόνι. Κι' αὐτὸ προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ δώσει σχετικὲς πληροφορίες.

— Εἶνε μιὰ πολὺ καλὴ κυρία, ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ. Μικρὴ ἄκόμα, ἦταν φτωχὴ, μόνη στὸν κόσμο, μὰ πολὺ ὄμορφη. Ἡ φτώχεια της ὅμως τὴν ἀνάγκασε νὰ πῆσι στὰ χέρια διαφόρων παληανθρώπων καὶ ἐκμεταλλευτῶν. Κυλίστηκε στὸ βούρκο, μὰ αὐτὸ δεν ἔβλαψε καθόλου τὴν ὀμορφὴ της ὄμορφη. Διετηρεῖτο ὄμορφη σάν ἄγγελος. Ἐρχόταν ἐδῶ κάπου-κάπου μ' ἕνα φίλο της, ἴπουργό. Αὐτὸς, φαίνεται, τὴν ἀγατοῦσε πολὺ. Τῆς εἶχε χαρίσει ἕνα ὄραιο σπίτι, αὐτοκίνητο, κοσμήματα. Κι' ἀλήθεια, φορούσε κάτι θαυμάσια διαμαντικά, κ' ἦταν πάντα ντυμένη με ὄραια φορέματα. Ἐρχότανε ἐδῶ με τὸν ἀγαπημένο της, πολὺ ἄργά, μετὰ τὸ θέατρο. Τῆς ἄρξαι, φαίνεται, τὸ μέρος. Ἐκείνος διάταξε κρῖα ψητὰ, πουλιὰ καὶ σαμπάνιες. Μὰ ἕνα βράδυ, πὸς τάφερε ἡ τῆχη, καὶ σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ τραπέζι ποὺ ἤρθε κ' ἔσκαγε ἐκείνη πρὸ ὀλίγου, ἤρθε κ' ἔκάθησε ἕνας ὄραιος νέος με χρυσὰ σκουρὰ μαλλιά, ἕνας σπουδα-

Τοῦ φερνόταν σάν νὰ ἦταν μητέρα του...

στής τῆς λογαριασμοῦ. Ἡ κυρία τὸν εἶδε καὶ τὸν ἔρωτευθη. Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ξανάρθε ἐδῶ, ὅχι πειά με τὸν ἴπουργο, ἄλλὰ μαζί με τὸν νέο καλλιτέχνη. Ἐτρωγε μαζί του στὸ τραπέζι ἐκεῖνο ποὺ τὸν πρωτογνώρισε. Μὰ τώρα πειά δεν τῆς σερόβιασε πουλιὰ καὶ σαμπάνιες. Ὁ νέος τῆς φίλος ἦταν φτωχὸς, καὶ ἢ Ντιάνα — ἔτσι λέγετα ἡ κυρία — δεν φορούσε πειά οὔτε φορέματα μεταξωτὰ, οὔτε κοσμήματα. Τῆς τὰ εἶχε πάρει δια πίσω, πεισματωμένος ποὺ τὸν ἐγκατέλειπε, ὁ πρῶτος τῆς φίλος, ὁ ἴπουργός, καθὼς καὶ τὸ σπίτι καὶ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ ἐκείνη φαινότανε τόσο εὐχρηστικὴ μαζί με τὸν νέο τῆς φτωχὸ φίλο! Τοῦ φερνόταν σάν νὰ ἦταν μητέρα του. Ζούσαν σάν δυὸ ἔρωτευμένα περιστέρια. Ἐπιῖναν ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι τὸ κρασί τους, ἕνα κρασί πολὺ φτηνὸ. Δεν φορούσε πειά κοσμήματα, ὅπως σὰς εἶπα, μὰ εἶχε πάντα καρφωμένο στὸ κορσάκι της ἕνα μενεξεδένιο μπουκέτο, ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ ἀγαπημένος της. Ἐτσι περνοῦσε ὄραια γι' αὐτὸς ἡ ζωὴ, ὡς τὸ βράδυ ἐκείνο ποὺ ἤρθαν ἐδῶ με κάποιους φίλους καὶ φίλες τους, ἔρωτευμένα ζευγάρια σάν αὐτοῦς, καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ βάρκα ὀλοι μαζί, για νὰ κόνουν ἕνα γύρο στὸν ποταμὸ. Ἦταν ὄμορφη ἀνοιξιάτικη βραδεῖα, μὰ φεγγάρι, σάν ἀπόψε. Με πῶσι χαρὰ καὶ με τί γέλια καὶ τραγοῦδια ξεκίνησαν! Μὰ σὲ λίγο ἀκούσαμε σπαραχτικὲς κραυγὲς καὶ εἶδαμε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὅτι ἡ βάρκα εἶχε ἀναποδογυρίσει στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ. Βλέπαμε τοὺς δυστυχημένους ναυαγοὺς ποὺ χαροπαλεύανε με τὰ κῆματα, ἀκούγαμε τὶς ἀγριες φωνὲς τῆς τρομάρας τους... Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ἦσαν λίγο ταραγμένα όταν ξεκίνησε ἡ βάρκα, μὰ τώρα εἶχαν ἀγριεῖνε περισσότερο. Φαίνεται ὅτι τὴ βάρκα τὴν παρέσυρε κάποιον ρεύμα καὶ καθὼς δεν ἤξεραν νὰ τὴ διευθύνουν καλά ὁ ἄμαθοι νέοι, ἀναποδογύρισε. Ἄμέσως τρέξαμε μ' ἄλλες βάρκες νὰ τοὺς σώσουμε. Καὶ σώθηκαν ὀλοι, γιατί ἤξεραν κολυμπί, ἐκτός ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη με τὰ ξανθὰ σκουρὰ μαλλιά, τὸν φίλο τῆς Ντιάνας. Ὁ δυστυχὸς αὐτὸς δεν ἤξερε νὰ κολυμπίσῃ. Καὶ τὸν κατάβαν τὰ μαῦρα σκοτεινὰ νερά... Νὰ βλέπατε, κύριε, τὴν καὶμνη τὴ Ντιάνα ἐκείνο τὸ βράδυ... Ἦταν σάν τρελλὴ καὶ κάτι χειρότερο. Ἦθελε νὰ πῆσι πάλι μέσα στὸν ποταμὸ, μὰ τὴ συγκρατήσαμε καὶ τέλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ σώθηκαν καὶ ποὺ ἦταν γιατρός, τὴν πῆγε σὲ μιὰ κλινικὴ, γιατί εἶχε πάθει τρομερὴ νευρωκὴ κρίσι. Ἀπὸ τότε ἡ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΤΑ ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Τί γράφει στο ύπόμνημά του ο δόκτωρ Μπάρρετ. 'Η μυστηριώδης φωνή του πλοίαρχου Γκόβεν. Πώς γλύτωσε αυτός και τα παιδιά του από το θάνατο. 'Ο έφοριακός υπάλληλος που έμάντεψε την ώρα του θανάτου του. Τό ύστατον χαιρετός προς τους φίλους του. Πώς ένα παιδάκι προαισθάνθηκε τον θάνατο του πατέρα του, κτλ.

ΡΑΓΕ πρέπει να πιστεύη κανείς στα προαισθήματά του; Όπως βεβαιώνει λοιπόν ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Μπάρρετ, Ένας άπ' τους μεγαλύτερους ψυχιάτρους της Άγγλίας, πρέπει να τα πιστεύουμε, γιατί σπανίως μιά άπατούν. Σ' ένα μακροσκελές ύπόμνημα, που υπέβαλε τελευταία στη Βρετανική Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών, ο δόκτωρ Μπάρρετ διηγείται σχετικά διάφορα καταπληκτικά, αλλά και έξακριβωμένα περιστατικά, άπ' τα όποια χαρακτηριστικότερο είναι αυτό που αναφέρουμε παρακάτω.

Τό περιστατικό αυτό του τό πλοίαρχος Μάκ Γκόβεν. — Το Γενάρη του 1877 — διηγήθηκε ο πλοίαρχος Μάκ Γκόβεν — βρισκόμουν στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης, μαζί με τα δυό παιδιά μου, τα όποια έπρόκειτο να κλείσω σ' ένα μεγάλο έξοχικό λύκειο. Τους είχα ύποσχεθεί ότι την τελευταία ημέρα, πριν τα κλείσω στο λύκειο, θα τα πήγαινα τό βράδυ στο θέατρο. Και πραγματικά, από την προηγουμένη πέρα κι' άγόρασα τρία εισιτήρια για την παράσταση της επομένης. Άλλά την άλλη μέρα τό πρωί, άπ' την ώρα που ξύπνησα, μου φαινόταν σαν ν' άκουγα διαρκώς να βουίζη στ' αυτιά μου μία άγνωστη μυστηριώδης φωνή που μου έλεγε: «Μην πάς τό βράδυ στο θέατρο. Καλύτερα να τόδηγησής τό παιδιά σου στο λύκειο». Προσάθήσα να στρέψω τή σκέψη μου άλλου, αλλά δλο εκείνο τό πρωινό ή παράξενη φωνή δέν μ' άφινε ήσυχον. Έβούιζε άδιάκοπα στ' αυτιά μου και μου επανελάμβανε, δλο και πτό έντονα: «Μην πάς με τα παιδιά σου στο θέατρο. Καλύτερα να τόδηγησής στο λύκειο». Κατόπιν αυτού άποφάσισα να μην πάω με τους γνούς μου στο θέατρο και την άποφάσι μου αυτή τους την άνεκοίνωσα τό μεσημέρι που

δυστυχημένη γυναίκα δέν βγαίνει από αυτή την κλινική, παρά μία φορά τόν χρόνο, την έπέτειο της τρομερής εκείνης βραδείας, για νάρθη να δειπνήση εδω, στο ίδιο τραπέζακι που καθόταν πάντα με τόν άγαπημένο της. Άιόνη που την είδατε νάρθη, ήταν ή τραγική έπέτειος του πνιγμού του λατρευτού της.

— Και στην κλινική που μένει τόσα χρόνια, τί κάνει; ρώτησα τό γκαρσόνι.

— Έργάζεται ως νοσοκόμα, μου άπάντησε. Όταν έγινε καλά, δέν ήθελε πια να ξαναγοιτσει στον κόσμο. Παρακάλεσε να την κρατήσουν εκεί, για να περιποιηται τους αρρώστους. Και την κρατήσαν.

Όταν σε λίγο έφυγα από τό εστιατόριο, πήρα κι' έγώ τόν ίδιο δρόμο που είχε πάρει κι' ή Ντιάνα. Και την είδα να εινε γονατισμένη ασάλευτη, στην όχθη του ποταμού, κτυπάζοντας τα σκουτενά νερά του. Είχε ένωμένα τα χέρια της σαν σε δέση. Προσευχότανε... Ύστερα ξεκάφρωσε από τό στήθος της τό μπουκετάκι τών μενεξέδων και τώρριξε στο ποτάμι, με μία κνήπι αστραπαλιά, σαν να φοβότανε μην την ιδεί κανείς. Άμέσως κατόπιν σηκώθηκε κι' έφυγε, με βήμα γρήγορο, με τό κεφάλι σκυμμένο, με τό μαντίλι στα μάτια.

Έκλαιγε, φαίνεται, σιγά, βουδά, πονεμένα... Έμεινα για μερικά στιγμές εκεί στην όχθη του ποταμού, με την καρδιά γεμάτη συγκίνηση, ψιθυρίζοντας: — Ω, ναι, υπάραξη άκόμα άληθινή άγάπη στον κόσμο, άγάπη αιώνια, άγάπη άθάνατη!...

γευματίζαμε. Τα παιδιά μου έμειναν έκπληκτα μόλις άκουσαν τα λόγια μου, γιατί ήξεραν ότι δέν μου άρεσε ν' άλλάζω γνώμη. Ήταν δέ τόση ή λύπη τους, ώστε λίγο έλειψε ν' άλλάζω και πάλι γνώμη, μα συγκατηθήκα. Κι' έκαμα καλά, γιατί ή μυστηριώδης φωνή άντηχούσε διαρκώς στ' αυτιά μου, επίμονα και άπειλητικά: «Μην πάς τα παιδιά σου στο θέατρο. Τό άπόγευμα πήρα τα παιδιά μου, άνεδήξαμε στο τραίνο και πήγαμε στην έξοχή, όπου βρισκόταν τό λύκειο. Τους ένέγραψα, τους άφησα εκεί και γύρισα στο ξενοδοχείο. Τό πρωί που ξύπνησα, διάβασα με φρίκη στίς έφημερίδες, ότι την προηγουμένη νύχτα στο θέατρο, όπου επρόκειτο να πάμε, είχε εκραγεί κατά τή διάρκεια της παραστάσεως τρομερή πυρκαϊά, στην όποία έκάσαν 305 άτομα και έτραυματίσθησαν περί τά 500. Τα περισσότερα δέ θύματα καθόντουσαν στην πλευρά εκείνη του θεάτρου, όπου βρισκότουσαν και ή θύσεις τών εισιτηρίων που είχα άγοράσει από την προηγουμένη ημέρα.

□ □ □ □ ΞΕΝΗ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ (Του Λούντβιχ Κνάου)

προαναγγελία του θανάτου του!...

Στό ύπόμνημά του προς τή Βρετανική Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών, ο δόκτωρ Μπάρρετ αναφέρει και ένα άλλο περιστατικό που συνέβη πρό όλίγων μηνών, τόν καιρό που καταστράφη τό άγγλικό πηδαιλουχούμενο «R 101».

Μεταξύ τών έπαθών του πηδαιλουχούμενου ήταν και κάποιος Άγγλος πλούσιος, ο μίστερ Όργτ. Τή νύχτα λοιπόν που ο κ. Όργτ ταξείδευε έναερίως, τό μικρό παιδάκι του πετάχτηκε έξωαπό από τόν βινο του κι' άρχισε να ξεφωνίζει κλαίγοντας: «Πού εινε ο μπαμπάς μου; Θέλω τόν μπαμπά μου». Η κ. Όργτ προσάβησε με κάθε τρόπο να τό καθησυχάση, αλλά τό μικρό δέν έννοούσε να σταματήσει ούτε τό κλάμμα, ούτε τίς φωνές, ζητώντας διαρκώς τόν πατέρα του. Έπειτα από λίγη ώρα τηλεφώνησαν στην κ. Όργτ άπ' τό ύπουγεύο της Άεροπορίας ότι τό πηδαιλουχούμενο «R 101» είχε καταστραφεί και ότι μεταξύ τών θυμάτων ήταν και ο σύζυγός της!...

*** Άκόμη πτό καταπληκτικό εινε τό προαισθήμα κάποιου Γάλλου έφοριακού υπαλλήλου, όνόματι Πέτρου Ζαλλουμπέρ, τό όποιον αναφέρει στην έκθεσί του ο δόκτωρ Μπάρρετ.

Ό Ζαλλουμπέρ αυτός ύπηρετούσε ως υπάλληλος στην Έφορία της επαρχίας Άγίου Παύλου, του Γαλλικού νησιού Ρεανιόν. Ήταν ένας άνθρωπος ξευνητος, θετικός, άπολύτως ίσορορημένος και εργατικώτατος. Ποτέ στη ζωή του δέν είχε άρρωστήσει, ούτε καν από συνάχι.

Μία μέρα ο Ζαλλουμπέρ άνήγειρε ξαφνικά στους φίλους και στους συναδέλφους του, ότι έπειτα από σαρανταοχτώ ώρες θα... πέθαινε! Έκείνον τόν έκίτησαν με έκπληξη στην άρχη και έπειτα ξεσπασαν σε γέλια, νομίζοντας ότι άστεϊεύονταν. Άλλά ο Ζαλλουμπέρ τους επανέλαβε σοβαρότατα ότι δέν άστεϊεύονταν καθόλου και ότι έπειτα από σαρανταοχτώ ώρες θα ήταν νεκρός!

Δέν περιωρίστηκε μάλιστα μόνο στην προφορική αυτή προαναγγελία του θανάτου του.

Έν πρώτους παρήγγειλε τό φέρετρό του, επρόντισε για τόν τάφο του, συνέταξε τή διαθήκη του, έβαλε σε τάξι όλα τα έγγραφα του γραφείου του κι' έκαικοποίησε όλες τίς οικογενειακές του ύποθέσεις. Έν τέλει δέ, όταν έκατόνισε τα πάντα, πήγε κι' άποχαιρέτησε έναν-έναν τους προϊσταμένους του, τόν ύπονομαρχή και τόν έφορο, τόν άστυνόμο και τόν ειρηνοδίκη, κι' έπειτα τους συναδέλφους του. Γύρισε ύστερα σπίτι του και χωρίς να καθοδιαθετση καθόλου, πέθανε σαρανταοχτώ ώρες ακριβώς μετά την